

Sygn. akt I C 52/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 grudnia 2016r.

Sąd Rejonowy w Ostrzeszowie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Małgorzata Wierzba-Golicka
Protokolant:	Kalina Rzepecka

po rozpoznaniu w dniu 14 grudnia 2016r. w Ostrzeszowie

na rozprawie

sprawy z powództwa A. C.

przeciwko (...) S.A. z siedzibą w W.

o zapłatę

1. oddała powództwo;
2. oddała wniosek pozwanego (...) S.A. z siedzibą w W. o zasądzenie kosztów procesu.

/-/ Małgorzata Wierzba-Golicka

Sygn. akt I C52/15

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 23 grudnia 2016 r.

Powód A. C. wniósł pozew przeciwko (...) S.A. z siedzibą w W. domagając się zasądzenia od pozwanego na jego rzecz kwoty 60000,- złotych, wraz z odsetkami oraz zwrotu kosztów procesu. W toku procesu powód rozszerzył powództwo o kwotę 3070,- złotych.

Uzasadniając swoje żądanie powód podał, że w dniu 13 grudnia 2008r. uległ wypadkowi pracując w gospodarstwie rolnym swojego wuja, którego ubezpieczycielem był pozwany. Powód twierdzi, iż z uwagi na krzywdę jaką poniósł w wyniku przedmiotowego wypadku przysługuje mu zadośćuczynienie w kwocie 60000,- złotych, a ponadto zwrot kosztów opieki w kwocie 3070,- złotych.

Pozwany (...) S.A. z siedzibą w W. wniósł o oddalenie powództwa oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu.

Pozwany podniósł, iż powodowi nie przysługuje żądanie zadośćuczynienia, gdyż właściciel gospodarstwa rolnego, w którym pracował powód nie ponosi odpowiedzialności za skutki wypadku. Ponadto pozwany podniósł zarzut przedawnienia roszczenia.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny.

W dniu 13 grudnia 2008r. powód uległ wypadkowi pracując w gospodarstwie rolnym swojego wuja.

Dowód: zeznania pozwanego e-protokół rozprawy z dnia 14 grudnia 2016r. - 00:02:18-00:28:29 płyta CD k. 191.

W wyniku wypadku pozwany utracił trzy palce lewej ręki, doznał wieloodłamowego złamania palca wskazującego oraz martwicy skóry na grzbiecie ręki.

Dowód: opinia biegłego M. G. k. 93-95.

Powód zgłosił szkodę pozwanemu pismem z dnia 19 grudnia 2012r.. Powód osiągnął pełnoletniość w dniu 29 listopada 2010r..

Dowód: akta szkody.

Powód z tytułu renty uzyskuje dochód w kwocie 577,93 złotych miesięcznie, a skutki wypadku w postaci utraty trzech palców dłoni w znacznym stopniu ograniczają mu możliwość podjęcia pracy.

Dowód: oświadczenie o stanie majątkowym k. 31-32v, zeznania pozwanego e-protokół rozprawy z dnia 14 grudnia 2016r. - 00:02:18-00:28:29 płyta CD k. 191.

Powyższy stan faktyczny, który był w znacznej części niesporny Sąd ustalił na podstawie opinii biegłego M. G., przesłuchania powoda oraz akt szkody.

Sąd zważył, co następuje.

Powództwo podlegało oddaleniu w całości.

Zgodnie z art. 819 § 1 i 3 kc roszczenia z umowy ubezpieczenia przedawniają się z upływem lat trzech, a w wypadku ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej roszczenie poszkodowanego do ubezpieczyciela o odszkodowanie lub zadośćuczynienie przedawnia się z upływem terminu przewidzianego dla tego roszczenia w przepisach o odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną czynem niedozwolonym lub wynikłą z niewykonania bądź nienależytego wykonania zobowiązania.

Art. 442¹ kc, do którego odsyła przywołana wyżej regulacja, w § 1 stanowi, iż roszczenie o naprawienie szkody wyrządzonej czynem niedozwolonym ulega przedawnieniu z upływem lat trzech od dnia, w którym poszkodowany dowiedział się o szkodzie i o osobie obowiązanej do jej naprawienia. Natomiast w § 4 wprowadzono szczególną regulację dotyczącą przedawnienia roszczeń osoby małoletniej o naprawienie szkody na osobie, stanowiąc, iż jego bieg nie może skończyć się wcześniej niż z upływem dwóch lat od uzyskania przez poszkodowanego pełnoletności.

W niniejszej sprawie pozwany podniósł zarzut przedawnienia roszczenia. Powód uległ wypadkowi w dniu 13 grudnia 2008r.. Od tego dnia rozpoczął zatem bieg przedawnienia roszczenia. Mając jednak na względzie, iż powód w momencie powstania szkody był niepełnoletni, jego roszczenie mogło ulec przedawnieniu dopiero po upływie dwóch lat od osiągnięcia przez niego pełnoletności. Powód ukończył 18 lat w dniu 29 listopada 2010r.. Jego roszczenie uległo zatem przedawnieniu w dniu 29 listopada 2012r.. Powód zgłosił szkodę pismem z dnia 19 grudnia 2012r., a więc już po upływie terminu przedawnienia.

Powód wskazywał, iż pozwany nie podniósł zarzutu przedawnienia roszczenia w odpowiedzi na pozew, a dopiero na rozprawie w dniu 08.04.2014r., zarzut ten jest zatem w jego ocenie spóźniony. Wniosek ten nie jest jednak

trafny, gdyż zarzut prekluzji dotyczyć może jedynie twierdzeń faktycznych, nie zaś twierdzeń dotyczących prawnego znaczenia faktów, już wcześniej powołanych lub wynikających z materiału dowodowego zebranego w sprawie. Zarzut przedawnienia roszczenia może zostać zatem podniesiony w każdym stanie sprawy, aż do jej prawomocnego zakończenia (vide: wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z 13 lutego 2013r. w sprawie I ACa 843/12). Ponadto pełnomocnik powoda wskazywał, iż bieg terminu przedawnienia został przerwany poprzez wydanie przez pozwanego w dniu 22 stycznia 2013r. decyzji odmawiającej przyznania zadośćuczynienia, w której ubezpieczyciel nie powołał się na przedawnienie roszczenia. Również w tym zakresie powód, nie ma racji, gdyż wydanie przedmiotowej decyzji nastąpiło już po upływie terminu przedawnienia, nie mogło zatem prowadzić do jego przerwania. Nie można również przyjąć, iż pozwany wydając merytoryczną decyzję w postępowaniu likwidacyjnym zrzekł się korzystania z zarzutu przedawnienia roszczenia. Oświadczenie o zrzeczeniu się zarzutu przedawnienia może być złożone w dowolnej formie jednakże z jego treści musi jednoznacznie wynikać, iż celem składającego jest zrzeczenie się przedmiotowego zarzutu. Samo kwestionowanie roszczenia powoda z przyczyn innych niż przedawnienie nie może być potraktowane jako zrzeczenie się zarzutu przedawnienia roszczenia (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 marca 2002r. w sprawie IV CKN 917/00). Powód podnosił również, iż uwzględnienie zarzutu przedawnienia roszczenia stanowiłoby naruszenie art. 5 kc. Przepis ten ma jednak charakter wyjątkowy i może mieć zastosowanie jedynie w szczególnych okolicznościach. Wobec domniemania, iż osoba korzystająca z prawa podmiotowego czyni to w sposób legalny, to na powodzie zgodnie z regułą określoną w art. 6 kc, spoczywa ciężar udowodnienia, że pozwany dopuścił się nadużycia prawa (vide: wyrok Sądu Najwyższego z 9 lipca 2008r. w sprawie V CSK 43/08). Powód twierdząc, iż podniesienie zarzutu przedawnienia stanowi nadużycie prawa wskazywał na rozmiar obrażeń powoda (utrata trzech palców, wieloodłamowe złamanie ręki, martwica skóry na grzbiecie ręki) oraz na wiek powoda, który w chwili wypadku był niepełnoletni. Charakter poniesionych przez powoda obrażeń nie może prowadzić do wniosku, iż pozwany podnosząc zarzut przedawnienia roszczenia dopuścił się nadużycia prawa, tym bardziej, że przedawnienie nastąpiło po upływie niemalże 4 lat od wypadku, a pozwany nie wykazał, iż przebyte obrażenia uniemożliwiały powodowi zgłoszenie szkody pozwanemu. Należy w tym miejscu wskazać, że zgłoszenie szkody, które prowadziłoby do przerwania biegu przedawnienia roszczenia nie jest czynnością bardzo skomplikowaną i wymagającą nadmiernego zaangażowania. Również wiek powoda nie może stanowić podstawy do stwierdzenia, iż podniesienie zarzutu przedawnienia stanowiłoby nadużycie prawa. Ustawodawca w art. 442¹ § 4 kc, chroniąc interesy małoletnich, wydłużył termin przedawnienia przysługujących im roszczeń na okres dwóch lat od osiągnięcia przez nich pełnoletności. W sytuacji, gdy ustawodawca uznał okres 2 lat za wystarczający dla zapewnienia odpowiedniej ochrony interesów osób małoletnich, brak jest podstaw do wydłużania tego okres przez Sąd w oparciu o art. 5 kc, tym bardziej, że powód nie wykazał, iż istniały okoliczności, które uzasadniałyby dodatkowe wydłużenie terminu przedawnienia.

W związku z powyższym wobec skutecznie podniesionego zarzutu przedawnienia roszczenia orzeczono o oddaleniu powództwa.

O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 102 kpc, mając na względzie trudną sytuację finansową powoda oraz fakt, iż pozwany będący podmiotem profesjonalnie świadczącym usługi ubezpieczeniowe nie poinformował powoda o przedawnieniu jego roszczenia, co umożliwiłoby powodowi rozważenie zasadności występowania na drogę sądową. Dlatego też mając na względzie zasady słuszności w pkt 2 wyroku orzeczono o oddaleniu wniosku pozwanego o zasądzenie na jego rzecz kosztów procesu.

/-/ Małgorzata Wierzba-Golicka